

СВЕТОСЛАВ МИНКОВ

РАЗКАЗ С ВИТАМИНИ

chitanka.info

Ние сме свидетели на чудни неща. Всеки ден никне по една нова наука, посветена на нашия организъм: едно малко томче, написано на общодостъпен език, с портрета на автора, с предговор и с формули.

Наука за дишането.

Наука за храносмилането.

Наука за нервната тъкан.

Наука за кръвообръщението.

Докато най-сетне и самата физиологична химия забременява от незаконните си връзки с един учен и ражда най-полезната наука за така наречените витамини.

Витамините са енергията на живия организъм, без витамини човек не може да се радва на добро здраве.

Всъщност витаминът е особено вещество, което с просто око не се вижда, а под лещата на микроскопа има различна форма и затова принадлежи към различни групи: А, В, С, D, и т.н.

Най-интересна е неговата форма от групата Н: тоя витамин прилича на параграфен знак и се среща обикновено в опашката на печеното прасе.

Друг един витамин, който заслужава също тъй вниманието ни, е витаминът от групата L: той се среща само във великденските козунаци и има астрономичният образ на планетата Нептун.

Изобщо витамини се срещат във всички видове на човешката храна. В черния хайвер, в баницата, в старото вино, в панирания шницел, в замръзналите плодове с каймак.

Днешният културен човек мечтае за здраво тяло, той завива на африканския негър, който се пече от сутрин до вечер на слънцето и е избавен за вечни времена от аристократичните мъки на подаграта.

Модерният човек живее с истински страх за здравето си, той има само две възможности, за да запази тялото си от ранна смърт: спорта и витамините.

Но докато за спорти упражнения може да се намери винаги време, с витамините не е така.

Ние се храним три пъти, дори четири пъти дневно и все пак това не е достатъчно, за да погълнем потребното количество от тая жизнена сила, която освежава всички клетки на нашия организъм.

Значи, витамини трябва да се търсят не само в храната, но и другаде.

И те се търсят. И се намират.

Дори в изкуството: в картините на художниците, в произведенията на писателите, в творбите на музикантите (особено в оперетите и в танцовите шлагери).

Тук ние ще разгледаме само витамините в литературата, тъй като те играят твърде важна роля в борбата между белите и червените кръвни телца. Без да се спираме на емпиричната им формула и на влиянието им върху лакмусовата хартия, ние ще разкажем направо една къса история за тяхното магично действие.

Преди няколко месеца един мой приятел получи предложение да напише роман с повече витамини, срещу които издателството се задължаваше да му плати рекордния хонорар от триста хиляди лева.

Моят приятел не беше богат човек. Той прие с радост предложението и се затвори веднага в стаята си. И това беше напълно естествено. Защото, съгласете се, че за такъв хонорар може да се напише и роман за чумни бацили.

И тъй, моят приятел започна да обмисля сюжета — първо необходимо условие за всяка белетристична творба.

След няколкодневен размисъл той дойде до неоспоримото заключение, че романът трябва да бъде преди всичко битов. Да, битовият роман съдържа най-голямо количество витамини. В него има и сено, и крави, и агнета, и прясно мляко, и чеснов лук, а всичко туй е неизчерпаем извор на новооткритата енергия.

Писателят, за когото става дума, твори много бързо. Той е надарен с голям талант и затова не поправя никога ръкописите си. Разправят, че още като дете на една година той слязъл от креватчето си, пристъпил с кривите си рахитични крачета в средата на стаята, където имало събрани много гости, и за голяма изненада на всички присъстващи издекламмирал един сонет на Петрарка. Това били първите негови думи и тогава някои от гостите започнали да спорят върху древната теория за прераждането на душата. Разбира се, покъсно литературната критика отрече окултното обяснение на тоя факт и установи с положителност, че имаме налице един твърде рядък случай на писателско дарование.

За шестнайсет дни романът беше готов: 314 ръкописни страници, голям формат.

Какъв стил, какви образи, каква жива игра на думите! Когато четете тая книга, вие преставате да мислите за окръжаващата ви действителност: сред стаята ви изниква буйна трева, прошарена с метличина, етажерката ви с книгите се превръща в нисък плет, около който се търкалят големи жълти тикви, а хвърлите ли поглед в огледалото — внезапно виждате пред себе си едно теле с извито като на жребец глава: то ви гледа кротко в очите и сякаш се усмихва.

Прочетете тоя роман от начало до край и след това излезте да се разходите из улиците.

Ще ви срещнат познати. Ще ви кажат изненадани:

— Господи, колко сте напълнели!

— Да не би да сте били някъде на почивка?

А вие ще се усмихвате сдържано и вместо отговор ще съобщите само наслова на чудната книга и името на нейния автор.

„Романът излезе от печат и се пусна в продажба.“ Критиците, които бяха сложили отдавна нови пера в писалките си и чакаха с нетърпение някоя тлъста плячка, започнаха да пишат възторжени отзиви за новата книга.

За една седмица: 935 рецензии!

Поради липсата на такъв голям брой списания и вестници появили и критици и по прозорците на трамваите, и по стените на кафенетата, и върху отделни хвърчащи листчета, които се раздаваха безплатно в хиляди екземпляри на минувачите из улиците.

Пишеха не само професионалните критици. Пишеше всеки, който знаеше азбуката, защото всеки се чувствуваше задължен да каже по няколко похвални думи за богатия с витамини роман.

Книгата трябваше да се чете във всички училища.

И в болниците.

И в казармите.

И във всички държавни, общински и частни учереждения.

Нейното въздействие над читателите имаше морална и лечебна сила. Един глухоням проговори и започна да слуша неща, които разстроиха нервите му. След повторното прочитане на романа той, естествено, излекува и нервното си разстройство.

Една бездетна жена направи цял преврат в гинекологията. Тя роди седем деца наведнъж, от които едно момче и шест момичета.

Един министър поумня и си подаде оставката.

Един свещеник започна да вярва в Христа.

А неколцина стари учители по литература измъкнаха из семейните си хранилища своите забравени юбилейни бомбета, прикрепиха ги върху плешивите си глави и се събраха на тържествено заседание в едно тихо кафене, където основаха съюз за защита на битовото изкуство.

Ще попитате за моя приятел.

О, сега той се радва на желязно здраве. Неговите мускули растат не с дни, а с часове и това се дължи не на витамините в собствения му роман, а на други едни витамини, които се срещат само в хвалебната литературна критика.

* * *

Такава е историята на тая чудотворна книга, от която няма вече нито един екземпляр по книжарниците.

* * *

Виждате ли докъде е стигнала науката? Ако витамините не бяха открити, животът щеше да си тече, както по-рано — като малко поточе сред широкото корито на времето.

ЗАБЕЛЕЖКА ОТ АВТОРА. Настоящият разказ има всички качества на научна беседа и читателят не трябва да мисли, че си е загубил времето, като го е прочел. Той ще бъде възнаграден за благородното си търпение, тъй като по-долу авторът му дава всичката възможност да използва витамините в тия няколко страници. Всяко литературно проиведение, колкото и незначително да е то, съдържа милиони витамини, които, макар и по различни пътища, действуват винаги благотворно върху организма на своя читател.

И тъй, умолява се читателят да прочете още веднъж гореописаната история, и то по следния начин: всяка дума да се произнася бавно, ясно и след дълбоко вдишване при отворен прозорец.

Резултатът от това твърде просто упражнение ще се почувствува още към средата на разказа. Читателят ще почне да се прозява, очите му ще се притворят, той ще пристъпи почти несъзнателно до леглото си и ще се изтегне върху него.

А какво по-хубаво от това да се откъснеш от трескавата действителност на днешния век и да се пренесеш за няколко часа в царството на сънищата?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.